

8.25

KIS HÍR

... VÉGIG TERÜLT A POSVÁNYOS VIZEN. (Lásd a 15. lapon)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LIII. köt. 1. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1897. július 4-én.

A TÜNDÉREK KERESZT-LEÁNYA.

— Tündéri vigjáték három felvonásban. —

(Képekkel.)

S z e m é l y e k :

<i>A király</i>		<i>Epe, gonosz tündér</i>
<i>A királyné</i>		<i>Udvar-hölgy</i>
<i>A király-kisasszony</i>		<i>Zászlós ur</i>
<i>Abdallah</i>	} <i>hercegek.</i>	<i>Dajka</i>
<i>Deli</i>		<i>Szakács</i>
<i>Levente</i>	} <i>jó tündé- rek</i>	<i>Apród</i>
<i>Tünde</i>		<i>Bohóc</i>
<i>Hajnal</i>		<i>Pór fiu</i>
<i>Csillag</i>		<i>Pór leány</i>

Első felvonás.

Színhely: terem a királyi palotában.

Első jelenet.

A király. A királyné.

A királyné (a terem közepén állva, szétnézeget.) Királyi férjem még nincs itt... Azaz... bizonytalannal benyitott ide a szomszéd terembe, hogy drága kis lányunkban gyönyörködjenek.

A király (az oldal-ajtón belépve.) Eltaláltad, kedvesem. Meg nem állhattam, hogy addig is, amíg a keresztelő ünnepség kezdődik, be ne néztek drága kincsünkhöz, egyetlen gyermekünkhöz.

A királyné. — Magam is úgy vagyok, hogy be nem tudok telni a nézésével. Hiszem, hogy sok örömünk lesz benne.

A király. — Lesz, lesz! Már most is van. Hát még később, ha felnövekszik! Utódom lesz a trónuson és magam fogom oktatni az ország kormányzásának mesterségére.

A királyné. — A kormányzás nehéz gondját már bizony csak nem rakjuk gyöngé vállaikra! Végezzék azt a hű ország-nagyok. Leányunk legyen majd ügyes olyanokban, amik ékességül szolgálnak minden szende nőnek: tudjon fenni, szőni, varrni, házat rendben tartani...

A király. — Az is szép és jó nagyon, de leánykánk többre született. No, de az még messze van, hisz' még alig pár hetes és ma még csak keresztelője ünnepét tartjuk.

A királyné. — Igaz! De mondd, királyi férjem, ki lesz leányunk keresztanyja? Mert ezt még most sem tudom. Azt mondtad, te gondoskodik róla...

A király. — Meg is tettem és remélem, el is jönnek mind a hárman.

A királyné. — Mind a hárman? Kik?

A király. — Királyi házunknak ős-időktől fogva három jó tündér a pártfogója. A hány-szor új sarj születik, meghívót kapnak a keresztelőre és remélem, most is elvállalják a kereszt-anyai tisztséget, oltalmukba veszik drága kisededünket.

A királyné. — Nagyon jó volna! Csak el is jönnének!

A király. — Már bizony itt lehetnének. Udvari népségünk ime már gyülekezik.

A királyné. — Elő kell hozatnunk drága leánykánkat. (Az oldal-ajtóhoz megy, benyit és befelé int.)

*

Második jelenet.

Voltak. A dajka, élében pólyás gyermekkel. Zászlós ur. Udvar-hölgy. Apród. Szakács. Bohóc.

A dajka. — Alszik az aranyos! Csak föl ne riaszszák a sok czeremóniával! (A király és a királyné trónra ülnek, a dajka melléjük áll.)

Zászlós ur. — Felsőes királyunk, szépséges királynénk! Hűséggel hódolunk kis király-kisasszonyunknak s szeretetünk jeléül mi, az ország nagyjai, ezt a kincses szekrényt adjuk neki. (Diszes szekrénykét tesz az asztalra.)

A király. — Kegyelmesen fogadjuk kis leányunk nevében.

Udvar-hölgy. — Csipkét, selyem dokul. (Csorog.)

A királyné. — Az apród. — Tánccos pojkisasszonyán.

A szakács. — remek habtak.

A bohóc. — talanság, amegint csak király-kisasszonyán.

A király. — hoztál valand.

A bohóc. — oda az aranycsipkét, bárhederit-e rá két kézzel.

A királyné. — A bohóc — czuczli! Mi

A király. — lond. De, nek ott?

Mind (örvendeznek!) — dérek!

Voltak.

Tünde. —
Hajnal. —
Csillag. —
A király. —

jökök megy.)
köszönetem
kegyeskedtetek.

A királyné. —
mi drága leányunk.

Udvar-hölgy. — Az ország hölgyei finom csipkét, selymet, bársonyt nyujtanak aján-dokul. (Csomagot tesz az asztalra.)

A királyné. — Fogadják köszönetünket!

Az apród. — Ezt a beszélő babát és ezt a tánczos pojáczát az ifjuság küldi király-kisasszonyának. Mulasson jól velök!

A szakács. — Mi szakácsok meg ezt a remek habtortát.

A bohóc. — Félre mind! Csupa merő ok-talanság, amivel mind elő álltok. Már látom, megint csak én találtam el, mi kell a ki-rály-kisasszonykának.

A király (vigan.) Hogyan, bolond? Te is hoztál valamit?

A bohóc. — Még pedig az igazit! Tartsd oda az aranyos babának a kincses szekrényt, csipkét, bársonyt, bábut, tortát s meglásd, hederit-e rá? De amit én adok neki, annak két kézzel kap utána.

A királyné. — Ugyan mi lehetne az?

A bohóc. — Hát mi más, mint ez ni... czuczli! Mi köll neki még egyéb?

A király (nevetve.) Van igazad, jó bolond. De, ó öröm, mit látok? Kik jönnek ott?

Mind (örvendezve.) A tündérek! A tün-dérek!

*

Harmadik jelenet.

Voltak. Tünde. Hajnal. Csillag.

Tünde. — Üdv a jóknak!

Hajnal. — És szerencse!

Csillag. — És boldogság!

A király (a királynéval együtt föláll és elé-jök megy.) Jóságos tündérek, fogadjátok köszönetemet, hogy hajlékomban megjelenni kegyeskedtek.

A királyné. — Vegyétek oltalmatokba a mi drága kis-dedünket!

Tünde. — Azért jöttünk, az a célunk.

Hajnal. — A család régi barátunk.

Csillag. — Örvendünk, hogy meg nem feledkeztetek rólunk s az ünnepre meghivta-tok. Ős időktől fogva így tett minden király és királyné, s hogy az ő nyomukban jártok s barátságunk óhajtjátok, hát eljöt-tünk szívesen.

A királyné. — S ha megkérünk, jó tündé-rek, ugy-é: elvállaljátok kis lányunknál a kereszt-anyaságot?

Tünde. — Nem is engedjük át másnak! Mind-háromunk kereszt-lánya lesz és mind-háromunktól meg is kapja, amit neki szán-tunk. Hol van?

A dajka. — Itt a drága aranyos. Édes-deden szunyadoz.

Tünde (ölébe veszi a gyermeket.) Add ölembe, jó dada, nálam nem esik baja. (Varázs-veessejét megforgatja a gyermek fölött.)

Kedves kicsi kereszt-lányom.

Fogadd im az adományom.

Atyádtól kapsz királyságot,

Hatalmat és gazdagságot,

Én meg adok hozzá néked

Csodaszerű nagy szépséget.

Az egész föld-kerekségen

Nem lesz párod a szépségben.

S adok hozzá még lángelmét,

Mely messze szét hinti fényét

S a bölcsei e világnak

Tanulni majd hozzád járnak. (Meg-csókolja.)

A királyné (boldog örvendezéssel.) Ó, kö-szönöm, jó tündér! Leányom a legszebb leány lesz e kerek világon!

A király (büszke örömmel) És lángelmével lesz megáldva! Mily dicsőségesen fog majd uralkodni! Hire lesz sok évszázadon át!

Hajnal (Tündétől átveszi a gyermeket.) Most hozzám jőjj, kicsikém, tőlem is kapsz valamit.

*

A király. — Ugyan mit adhat még neki?

A bohóc. — Csak türelem, komám! Fogadok, hogy nem marad szegyenben a tündér-testvére mellett.

Hajnal (varázs-vesszejét a gyermek fölött forgatva.)

*Kincs a szépség, kincs a lángész,
De még együtt sem elég,
Hogy boldog légy s másoknak is
Boldoggá tedd életét.
Adok neked tiszta szívet
S drága kincseket bele:
Szeretettel, szelidséggel
És jósággal lesz tele.
Boldogságot fogsz terjeszteni,
Áldják minden léptedet,
S mind a sűrű környezni fog
Igaz, forró szeretet. (Megsókolja.)*

A dajka (átveszi a gyermeket.) Ez az igazi, ez, ez! Boldog lesz az aranyos!

Csillag. — Most meg rajtam a sor. (A gyermek után nyul, de hirtelen mindnyájan az ajtó felé fordulnak.)

*

Negyedik jelenet.

Voltak. Epe.

Epe (sietve belép és haragosan néz szét.) Ej, ej! No lám! Itt, úgy látszik, nagy ünnepség és vigalom folyik. Milyen jó, hogy erre felé tévedtem. (A három tündérhez.) Nini, drágalátos testvéreim, ti is ide tévedtetek?

Tünde. — Nem tévedtünk, hanem hívtak.

Epe. — Meghívtak? Nagyon szép. (A királyhoz.) S valjon én miért nem voltam oly szerencsés, hogy meghívtál volna komaságra?

A király (fölpattanva.) Minő vakmerő beszéd? Ki vagy, mi vagy? Nem ismerlek!

A királyné (ijedten sugva a királynak.) Jaj, csak csinyján! Testvérnek szólította a jó tündéreket . . . ő is ilyen valami lesz, bár gonosz láng ég a szemében.

Epe (gunyosan.) Ugy, ugy, szépséges királyné! Csak csitítsd, de azt ne gondold, hogy talán megijedek bár mely király haragjától. Hogy ki vagyok? Nevem Epe, tündér vagyok, csak úgy mint ők, ismeritek híreimet.

A királyné. — Jaj, ó jaj! Rosszat sejtek!

A király. — Igen . . . hallottam . . . és . . . bocsáss meg . . . csak pusztá feledékenységből nem kaptál meghívót . . .

Epe. — Igazán? Így még szebb! Csak hogy rólam nem szokás megfeledkezni, aki pedig mégis teszi, az meg is keserüli.

Hajnal. — Ne vedd zokon, testvér! Nem történt szándékosan . . .

A királyné (aggódva.) Persze, hogy nem! És nagyon örvendünk, hogy meghívás nélkül is eljöttél. Most már légy kis leányunknak te is egyik kereszt-anyja.

Epe. — Hogy ne? Persze, hogy leszek! Látom, nagy az örömötök, szinte ráz tőle a hideg. Persze! Tünde, Hajnal, Csillag mellett mit keres a csuf Epe? No de jól van! Azért mégis itt vagyok és a kedves leányotoknak valamit én is adok. Hol a gyermek?

A dajka (félve átadja.) I . . . itt . . . ő de . . . ő! . . . Ne bántsad!

A királyné (a királyhoz.) Remegek!

Epe (gyűlölettel nézve a gyermekre.)

*Szép király-lány, sok ajándék
Jutott ki ma irti neked,
De kevés lesz haszna, mert csak
Tizenöt év életed.*

Ekkor orsó jut kezvedbe

És megszurja ujjadat,

Nyomorultan el fogsz veszni,

S porladsz kora sír alatt. (Vissza adja a gyermeket.)

(Folytatása a 6. lapon.)

— Ó IRGALMAZZ! Ó KEGYELMEZZ! (Lásd a 6. lapon.)

(Folytatás a 4. laphoz.)

Mind (a három jó tündér kivételével.)
Ó rettentő! Ó borzasztó! Vége a kis király-lánynak!

A király és a királyné. (térdre omolva Epe előtt.) Ó irgalmazz! Ó kegyelmezz egyetlen kis gyermekünknek! Vedd le róla átkodat. (Lásd a képet az 5. lapon.)

Epe. — Nem én!

Tünde. — Könyörülj, testvér! Ne okoz boldogtalanságot!

A király. — Kivánj bármit, megteszem, csak kiméld a gyermekem!

A királyné. — Vedd inkább az én éltemet!

Epe. — Nem! Nem! Amint mondtam, úgy leszen, ezt én mindig így teszem: aki Epét megsértette, iszonyún lakol érette. Irgalmat nem ismerek, el fog veszni a gyerek. (El.)

*

Ötödik jelenet.

Voltak, Epe nélkül.

A király (csüggedten.) Mit ér királyi hatalmam, mit gazdagság, pompa, fény? Nincs többé öröm számomra, a szívem koldus-szegény!

A királyné (zokogva.) Ó kegyetlen fájdalom! Édes drága kis leányom! Alig hogy megszületett, már is mint ha veszte volna, átok martaléka lett! Ó ezt tul nem élhetem!

Mind (a három tündér kivételével, kik összesugva állnak együtt.) Ó mily szörnyű fordulat! Ó, mily gyász lett az örömből! Szegény király! Szegény királyné! Szegény kis király-kisasszony! Ó jaj nekünk! Siralom!

Tünde. — Jó király és jó királyné és ti mind, jó emberek! Hagyjátok el a nagy sirást s még ne csüggedjétek!

Hajnal. — Itt voltunk és jól láttuk, hogy érdemetlen a csapás; azért, ami tőlünk telik, megteszszük, hogy elhárítsuk.

A király. — Ó, ha ezt megtehetnétek!

A királyné. — Örökre halás leszek!

Csillag. — Nálam még nem volt a lányka, hátra van adományom s ez most más lesz, mint amit ide-jövet neki szántam. (A dajkától átveszi a gyermeket.) Add ide a kicsikét! Nem ronthatom le végképen azt a sulyos, gonosz átkot, melyet irigy rossz tesvérünk rótt reád, te kis ártatlan! De a menekvésnek mégis van módja s azt megadom. (Varázs-vesszejét a gyermek fölött forgatva.)

*Élj vidáman, elj gond nélkül
Boldog gyermek-éveket.*

És ha mégis utól érne

Az az átkos végezet,

Ne mindjárt a halál érjen,

Csak mély álom! Szüleid

S az egész nép aludjanak

Veled száz esztendeig.

Rémes vadon lesz az ország,

Benne szörnyek és vadak.

De ha e száz év végeig

Egy oly bátor hős akad,

Aki megküzd minden vésszel,

Rád talál és megtapint:

Akkor megtörik az átok,

Fölebredtek újra mind,

S a száz évtől nem vénülten

Tovább éltek elégtelen. (Megsókolja

a gyermeket és vissza adja a dajkának.)

A király. — Köszönöm, kedves tündérek! Legalább némi reménység támad újra a szívemben.

A királyné. — Ó, de hát ha nem akad olyan hős, aki megtörje az átkot!

A bohóc. — Az már öreg hiba volna, mert egy szuszra száz esztendeig bóbiskálni... no már, az bőven elég még a mormotérnak is.

A király.
elalszunk mi
nincs más r
sának.

Hajnal. —
ha már beült
ne üthessen, a
buzgó gondot

Csillag. —
vain, ó böles
kedj! Most
tündér el.)

Voltak

A király. —
Hiszen alig

A királyné
nyujthatnak,
delem. Neki
az a veszed
hát hogy ele

A király. —

A bohóc.

mám! Hát
mikor otthon
mat és azt
kárt ne tegy

A király.

A bohóc.

ügyéből, hog
gondolhassan

A királyné

Ha leányun
kap a kezét

A király. —

ma kihirdet
den orsót,
dobjanak s
kája orsója

A király. — Elég biz' az! De hiszen elalszunk mi akár kétszáz esztendeig is, ha nincs más módja a veszedelem elhárításának.

Hajnal. — Mi más módot nem tudunk, ha már beütött a veszedelem. De hogy be ne üthessen, arra nektek magatoknak legyen buzgó gondotok.

Csillag. — Gondolkozzál a testvérem szavain, ó bölcs király! És a szerint cselekedj! Most pedig Isten veled! (A három tündér el.)

*

Hatodik jelenet.

Voltak, a három tündér nélkül.

A király. — Én bölcs király? Ó dehogya! Hiszen alig értem, mit is mondtak utoljára.

A királyné. — Ők segítséget csak akkor nyújthatnak, ha már bekövetkezett a veszedelem. Nekünk arra kell törekednünk, hogy az a veszedelem be ne következhessek. De hát hogy előzhessük meg?

A király. — Éppen csak azt nem tudom.

A bohóc. — Ugyan, ugyan, felséges komám! Hát mit gondolsz, mit csinállok én, mikor otthon magukra hagyom a porontyaimat és azt akarom, hogy késsel, ollóval kárt ne tegyenek magukban?

A király. — No ugyan mit?

A bohóc. — Hát elveszem a kezök ügyéből, hogy még csak ne is lássák, rá se gondolhassanak.

A királyné. — Igaza van a bolondnak! Ha leányunk tizenöt éves koráig orsót nem kap a kezébe, veszély sem érheti.

A király. — Nap-fénynél világosabb! Még ma kihirdtettem, hogy országomban minden orsót, minden rokkát rögtön tűzbe dobjanak s mától tizenöt esztendeig rokkája orsója senkinek ne legyen, fonna senki

se merjen, mert aki rajta kaptik, azonnal lenyakazzatik!

A királyné. — Így már bizom, hogy baj nélkül neveljük fel gyermekünket.

A bohóc. — Nagyon jól van, királyi komám-asszony! Nincs baj többé, vigadhatunk a keresztelő lakomán.

— A függöny legördül. —

(Folytatása következik.)

TÁMADÁS AZ ERDŐBEN.

(Képpel a s. lapon.)

SZINES szalag, zöld és piros,
Lengeáz az esti szélben —
Fehér virág köllene még . . .
Ott virul a patak-szélén.

*Szedegessük, tüzőgessük
A lebegő színek közzé!
Lesegetszük, édes anyánk
Kis csészeje közeleg-é?*

*Kifeszítjük majd előtte:
»Ez az uti-ör korlátja!
Innen bizony tapodtat se,
Amig magát meg nem váltja!«*

*Csitt! Hallom már csilingelni
Hóka nyakában a csengőt!...
Lobogtatja is felénk már
Mamánk a kis fehér kendőt...*

*Hó! Megállj! Egy tapodtat se!
A bandának foglya lettél...
El sem mozdulsz innen, amig
Váltság-díjat nem fizettél!*

*Öten vagyunk, és ötünknek
— Bizony Isten édes kevés —
Fejenkint jár huszonöt csók,
Huszonöt csók, száz ölelés!*

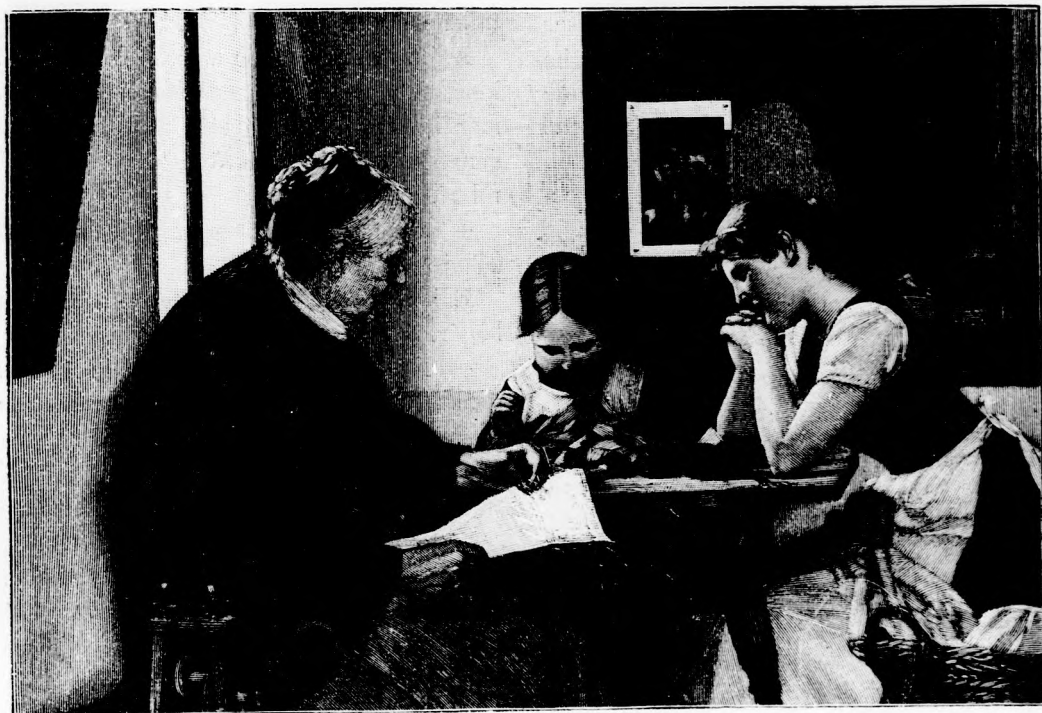

TÁMADÁS AZ ERDŐBEN. (Lásd a 7. lapon.)

KURUTY
— Apr

SZOMSZ
és a k
Nem is é
mignem eg
— Lám,
gár, a k

ELSŐ VARRÁS.

*Az Irénke-babájának
Ruhácskát varr Maresa;
Hej bizony... sokára lesz meg,
Reggel óta varrja.*

*Kicsi, tömzsi kacsójában
A tü bizony vendég.
Tapogatva öltöget csak,
Nem tud sebesen még.*

*Édes anyja, nagy-mamája
Bátorítva nézik;
Ha egy arasznyit szegett be,
Nagyon megdicsérik.*

*De, hogy végtire elkészült
Az a csöpp ruhácska:
A két mama váltogatva
Öleli karjába.*

KURUTTY SORSA VÁLTOZASA.

— Apróka történet, három képben. —

SZOMSZÉDOK voltak a kövér Kurutty és a béna szárnyu öreg Szarvasbogár. Nem is éppen rossz szomszédok voltak, mignem egy napon nagy változás történt.

— Lám, lám! szólt az öreg Szarvasbogár, a kunyhója előtt álldogálva. Most

már rám sem néz Kurutty uram, hogy azt a nagy kincset örökölte. Persze, most már nagy ur és dus-gazdag, könyökig duskál a jóban.

Meg is tette Kurutty uram s még ha csak egy-maga ült is az asztalnál, olyan lakomát esapott, hogy egy kis-király is beérhette vele. (Lásd a képet a 12. lapon.)

No de ritkán volt egymaga. Amint hire terjedt a kincsenek, hirtelen úgy megsza-
porodtak a barátai, hogy szerit-számát sem
tudta. Volt vendégség, dinom-dánom, he-
gyen-völgyön lakodalom. Épp csak addig
pihentek meg, amig újra erőt gyűjtöttek
ujabb mulatságra.

— Ejnye, ejnye, szomszéd uram, talán
nem is jól van az így, szólt az öreg Szarvas-
bogár, mikor egyszer mégis találkozott
Kurutty urral. Tetszik tudni, nincsen olyan
hosszu kolbász, hogy ne volna vége.

— Irigykedel, te szegény öreg! No, jus-
son neked is, felelé Kurutty és bő alamizs-
nát dobott neki.

Nem úgy beszéltek az ő kedves barátai
és vendégei. Ezekről csak magasztalást
hallott s még az is kiderült, hogy heted-
hét országban nincs olyan okos, kedves,
tudós, jeles személyiség, mint Kurutty ur.
Eddig maga sem hitte, de ha körülötte min-
denki mondja hát igaznak kell annak len-
nie. Nem is hagytak neki békét, mig nem
egy híres piktorral lefesteté az arczképét,
hadd tudják még évszázadok multán is,
milyen volt az a híres Kurutty ur. (Lásd a
képet a 13. lapon.)

Vigan folyt ez, ameddig folyhatott. Egy
napon azonban, amint Kurutty ur ismét a
kincsesládába markolt, ugyancsak meghök-
kent: már alig talált benne valamit; csak
egy kotorászott össze a fenekéről egy kis
maradékot. Elfogyott a kincs, ezt pedig
eltitkolni nem lehetett.

És amint a kincs elfogyott, hirtelen el-
fogytak a bámulók és jó barátok is. Feléje
sem nézett többé senki, inkább még el is
kerülték; ha pedig már éppen szóba köllött
vele állniok, félvállról mondták neki:

— Én nem segíthetek rajtad. Miért vol-
tál oly esztelen, hogy amikor bőségben usz-
tál, nem gondoltál a jövőre?

Akiknek egykor tele marokkal osztotta a
kincset, nem emlékeztek semmire, utoljára
már ismerni sem akarták, mert mint sze-
gény koldusnak, betevő falatja sem volt
többé.

— Ó, ó! Mi lesz most már belőlem?
sóhajtá csüggedten.

Ekkor ott termett mellette a vén Szarvas-
bogár.

— No, biz' ez rosszul van, de már azon
nem segít a késő panasz. Hanem tudja mit,
szomszéd? Amit nekem adott alamizsna-
kép, az még megvan a zsebemben; vesziünk
rajta kintornát és bejárjuk az országot,
így mindketten megélünk szegényesen.

Ugy tettek. Szarvasbogár tányérozott
(Lásd a képet 14. a lapon.) Kurutty pedig
forgatta a verklit és busan dalolta hozzá:

Alamizsnát, ó jó urak,
Az éhező vén koldusnak!
Dus volt s koldus lett, a dőre!
Mert nem gondolt a jövőre!

KOCZKA-REJTVÉNY.

K	K	E	E	= fiu-név;
I	E	E	G	= férfi-név;
F	R	R	R	= a mese egy neme;
I	L	E	E	= az egy-idős két testvér.

A megfejtők név-sorából elsőnek kihuzott kapja
jutalom-nyereményül a következő művet:

„Derék Ferkó“.

Irta *Marryat*; átdolgozta *Donászy Fe-
rencz*; hat színes képpel, díszes kötésben.

RONTÓ P

baba-majálist

— Nagyon
ozsonna is leg

— Bizd c
mácskámra. L
Szóljatok be
hogy idején j

Három leán
kapunál, mik
valaki a hátul

— Ohó! M
szó? Szabad-
kisasszonykain

A három le
a kis csibék,
Nem is csoda
től-szemben a
hirü Rontó P
rajtok végig.

— Nem t
Anikó; de föl
téged úgy ser

— Dehogy
pantul érdeke
asszonykák d
ozsonnáról va

— Ó, esa
nem fiuknak

— Dehogy,
nak, fiunak
ugyan szép ó
hogy udvaria
még ahhoz is
meghallottam

RONTÓ PALI MINT VENDÉG.

(Képpel a ezimlapon.)

ÓZSIKA! Nettike! Aztán korán jertek ám! Nagyon szép idő ígérkezik.

— Ne félj semmit, Anikó! Magunk is iparkodunk.

— Mindjárt ebéd után itt leszünk.

— És hozzátok el a bábuitokat is. Nagy

baba-majálist rendezünk a kis liget szélén.

— Nagyon jó lesz! De aztán jó baba-oszonna is legyen!

— Bizd csak rám . . . vagyis a mamácskámra. Lesz bőven mindenféle csemege. Szóljatok be Lilikéhez és Marikához is, hogy idején jöjjenek.

Három leányka bucsuzgatott így a rácsos kapunál, mikor egyszerre csak megszólal valaki a hátuk mögött:

— Ohó! Miféle nagy készülődésről van szó? Szabad-é nekem is tudnom, kedves kisasszonykáim?

A három leányka úgy össze rezzent, mint a kis csibék, ha karvaly csap le közéjük. Nem is csoda, mikor egyszerre csak szemtől-szemben álltak Palival, a veszedelmes hírű Rontó Palival, aki gunyosan nézett rajtuk végig.

— Nem titok, amire készülünk, szolt Anikó; de fölösleges, hogy elmondjuk, mert téged úgy sem érdekel.

— Dehogy nem, drága hugocskáim! Ropantul érdekel engem az ilyen kedves kisasszonykák dolga. Kivált mikor majálistról, ozsonnáról van szó.

— Ó, csak afféle bábu-multság lesz, nem fiuknak való.

— Dehogy, dehogy! A jó ozsonna leánynak, fiunak egyformán jó. No, hát ez ugyan szép dolog, mondhatom! A helyett, hogy udvariasan meghívnátok, úgy látom, még ahhoz is savanyu képet vágtok, hogy meghallottam valamit a dologról.

— Hát igenis, Pali! pattant ki Anikó. Jobb szeretjük, ha nem botorkálsz az utunkban, mert mindig csak galibát csinálsz.

— Én? Már mint én? Hát van huszonhét pusztá faluban nálamnál jámborabb gyerek? Nem inkább szerencsétlen üldözött vagyok-e, akinek mindig ártatlanul zudul baj a nyakába?

— Ó te ártatlan bárány-börbe bujt farkas! szolt Rózsika nevetve.

— Ugy? Még csufolódtok? No, hát csak annyit mondok, hogy ott leszek azon a mulatságon. Csak az a kérdés, meghívtok-e vendégül vagy sem?

Nettike titkon meghuzta az Anikó karját és oda sugott:

— Jaj, inkább hívd meg, mert különben még ránk tör.

Anikó is jól tudta, hogy ez könnyen kitelik az ő kedves Rontó Pali bátyjától; azért tehát nyájasabb képpel mondá:

— Szívesen látunk, mint vendéget; de meg köll ígéred, hogy nem fogsz bszantani.

— Én? Hát szoktam valaha? Ó, igazán fáj, hogy ennyire félre ismertek!

— Jól van, jól! Ismerünk. De ha már éppen akarsz, hát csak jöjj velünk.

— No, ilyen szives meghívást lehetetlen vissza utasitanom. Majd meglássák, kedves kisasszonykáim, milyen jó hasznát fogják venni annak a sokat megrágalmazott Palinak! Tudja ám Pali, mi a gavallér kötelessége.

A leányok elfelejtették ijedelmöket és most már nagyot nevettek. Az igazat megvallva, nem hittek ők csodában; de már azt bizvást elhihették, hogy jó ozsonna reményében még Rontó Pali is megembereli magát.

— Akkor pedig nem is bánom, ha eljön, szolt Nettike haza-menet Rózzikához. Gonosz csont, de jó kedvü s elmulattat a tréfáival.

Valóban jól indult is a dolog. Rózsika, Nettike, Lilike és Marika mindjárt ebéd után megérkeztek, mindegyik a maga parádéba öltöztetett babájával meg egyéb

játék-szerekkel. Utra készen állt Pali is, nemkülönben Gallér, tudni illik egy valóságos élő, négy lábon járó Gallér, a Pali hűséges játszó és kóborló társa, egy nem éppen kifogástalanul tiszta, de annál nyugtalanabb kutya. Csak Anikónak volt még egy kis dolga, de ő is mi-hamar elő került, nehéz kosarat czipelve.

— Indulhatunk! mondá. Ezt a kosarat majd fölváltva viszsziük, mert nehezske ám.

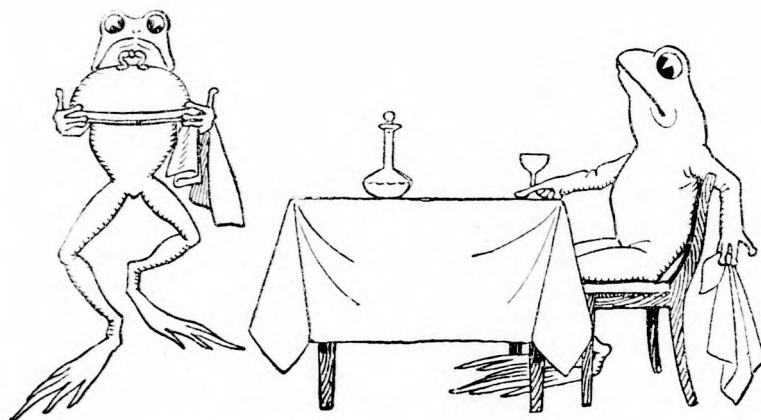
— No persze! Hát minek vagyok én itt? szolt Pali. Elbirom én egymagam az

erdőcskéig, nem is illenék, hogy a kisaszonyok czipeljék. Elég nektek, ha az aranyos Viczát, Katiczát, Irénkét, Arabellát, Pimpinellát viszitek.

Készséggel fogadták el a szíves ajánlatot és vidáman indultak utnak. A nyugtalan Gallér most igen hűségesen követte sarkon a gazdáját és folyvást szaglászta a kosarat.

— Várj sort, pajtás; majd jut neked is, biztatta Pali.

— Jut bizony, szolt Anikó nevetve. Van ott olyan is, amit Gallér szeret.

. . . LAKOMÁT CSAPOTT. (Lásd a 9. lapon.)

Nem tudom, kíváncsi lett-é Gallér, hogy mi az a neki való: de az mind-inkább ki-tűnt, hogy Pali nem csekély szolgálatra vállalkozott mikor megígérte, hogy egymaga viszi a kosarat az erdőcskéig. Nagyon nehéz volt ám a kosár, majd lehuzta a karját. Mind-untalan meg köllött állnia, hogy pihenőt tartson és letörölje homlokáról az izzadtságot. De azért nem engedte, hogy a leányok felváltsák.

— Lám, mégis csak jó fiu ez a Pali! mondá Nettike.

Ilykép azonban Pali és Gallér lassacskán mind-inkább elmaradoztak s egy fordulónál a leányok egyszerre csak azt látták, hogy . . . nem látják.

— Ne siessünk oly nagyon! szolt Anikó. Várjuk meg!

Megálltak, vártak. És vártak tiz perczig, vártak már negyed óráig . . . de Pali csak nem tűnt fel a látó-határon. Anikónak aggodalmas sejtelmek támadtak.

— Utána kell néznünk, hol maradt? Ennyi ideig már csak nem pihenhet?

Dehogy nem
sza sétált, meg
egy nagy bok
ijedten sikoltá

— Jaj, Pali
is borzasztó!

Mert Pali é
tek, hanem jóiz
tartalmának na
a csomagok fo
csöppet sem za

— Mit jajv
vetve. Jut még

— Persze
mészetes és s
Először is ne
kosarat egész
meg kellett g
vendégetek le
hát most már

Anikó, ki e
az elemőzsia

— Jöhetsz
nem adom tö

— Megfor
Pali kaczagva

Dehogy nem! Amint a leány-csapat viszsza sétált, megpillantotta Palit és Gallért egy nagy bokor hűs árnyékában. Anikó ijedten sikoltá:

— Jaj, Pali, mit csinálsz? Ez már még is borzasztó!

Mert Pali és Gallér nem csak pihengettek, hanem jóízűen falatozgattak is. A kosár tartalmának nagy része ki volt rakva a före, a csomagok fölbontva. Az Anikó sikongása csöppet sem zavarta meg a lakomázókat.

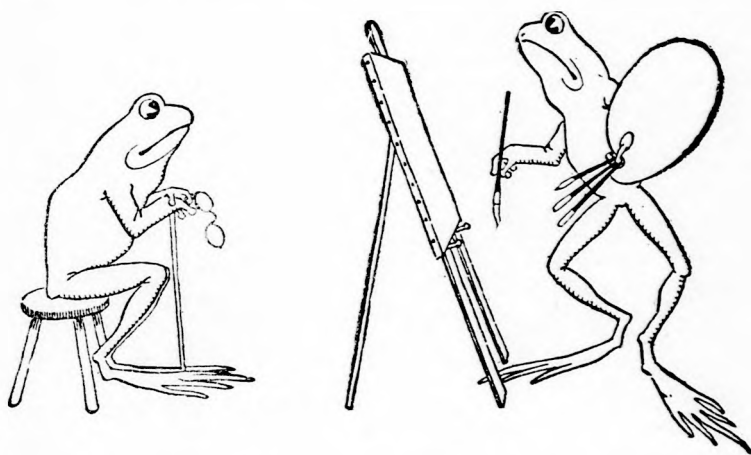
— Mit jajveszékelsz, no! szólt Pali nevetve. Jut még nektek is. Annyi van itt,

hogyan én meg Gallér a legjobb igyekezettel sem győzzük.

— Hogy mertél hozzá nyulni? pattogott Anikó. Nem a tied... És ni! A diós patkónak mind a két csücskét megették... a sült csibének a fehér husát... Ez már mégis csunyaság!...

— Ne zörögj, hugám, mert különben neki gyürkőzünk Gallérral és talán mégis csak megbirkózunk az egész kosárral... Ide Gallér!

— De Pali! Ez már mégis sok! Ez már nem tréfa! sikoltottak a leányok.

... LEFESTETÉ AZ ARCZKÉPÉT. (Lásd a 10. lapon.)

— Persze hogy nem tréfa! Nagyon természetes és szükséges dolog, amit tettem. Először is nem czipelhetem oly messzire a kosarat egészen ingyen; de meg arról is meg kellett győződnöm, érdemes-e, hogy a vendégetek legyek. No, csakugyan érdemes, hát most már mehetünk odább.

Anikó, ki ezalatt vissza rakta a kosárba az elemózsia maradékát, kellestlenül szólt:

— Jöhetsz, ha tetszik. De a kosarat nem adom többé a kezébe.

— Megfordítva igaz, hugocskám, felelt Pali kacagva. Én nem akarom többé a

kezembe fogni: először is mert egyelőre jól laktam, másodszor, mert nem illik, hogy a vendég fáradjon. No, csöppet se busuljatok! Hagytam, a kosárban eleget. Az özsonna rendezésénél majd szolgállok jó tanáccsal, milyen sorban lássatok hozzá.

Odább mentek, de jócskán megcsappant kedvvel. Lassan-lassan mégis csak fölvidultak újra. Hiszen nem olyan nagy baj, ha Pali kissé megdézsmálta is a kosarat! Mire az erdőcskéhez értek, a megrontott jó kedv úgy félig-meddig ki volt reparálva.

— Hol telepedjünk le? kérde Anikó. Itt a szélen, vagy kissé beljebb menjünk?

— Sem itt, sem ott, hanem a szigeten, mondá Pali nagyon határozottan.

Közel az erdőcskéhez jókora víz volt, melyet »tó«-nak neveztek, pedig biz' az csak pocsolya-számba mehetett. Helyenkint csupán bokáig ért, térden felül sehol. Közepén sziget emelkedett ki, néhány árnyas fával.

— Oda nem megyünk, szolt Rózsika. A víz nem mély, tudom, de mégsem gázolhatunk bele cipőstül, harisnyástól.

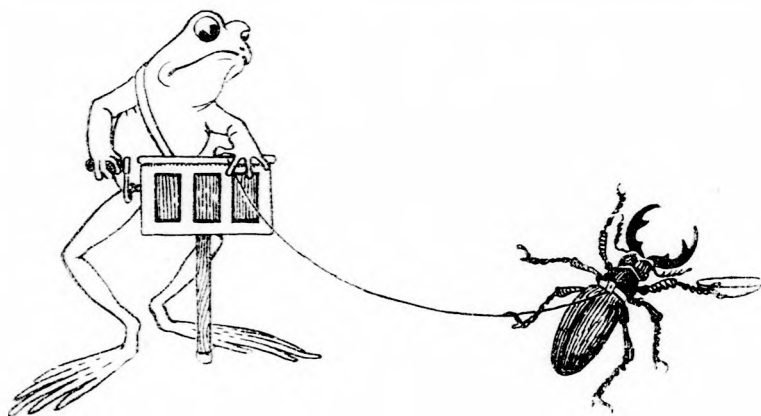
— Nem is szükséges. Én sokszor járok ott a Ferke meg a Laczi pajtásaimmal. Csináltunk is jó utat: nagy köveket rakunk a vízbe, kényelmesen el lehet ugrani egyikről a másikra.

— De mi nem tudunk úgy ugrálni, ellenkezett Nellike.

— Majd tudtok, ha muszáj.

— Ugyan ne erőszakoskodjál Pali, szolt Anikó. Majd csak magunk választjuk meg a helyet, hol akarunk letelepedni.

— Ohó! Nem úgy van az, drága hugocskám. Én itt vendég vagyok, már pedig

... SZARVAS-BOGÁR TÁNYÉROZOTT. (Lásd a 10. lapon.)

legelső sorban a vendég kívánságát illik teljesíteni. Egyéb iránt azt sem bánom, ha itt maradtok. Mi ketten oda megyünk, ugy-e Gallér?

Ezzel fölkapta az elemóziás kosarat és elfutott, egyenest a kis szigetre.

A leány-csapat kedvetlenül nézett utána. Kezdett nagyon megoldódni a kedvök az egész mulatságtól. De ha már itt vannak, mit tegyenek? Csak nem hagyhatják egészen a Pali prédájának azt a teli kosarat.

— No, már csak próbáljuk meg, szolt Marika. Talán szererencésen átjutunk mi is oda.

— Igen, próbáljuk meg. Végre is mind-egy, akárhol telepszünk le.

Neki bátorodtak tehát a gázlónak és különösebb szerencsétlenség nélkül el is jutottak a szigetre. Rózsika lecsuszott ugyan az egyik körül és bokáig süppedt bele a posványos vízbe; Nellike ugrás-közben el-ejtette a kendőjét... no de a cipő megszárad, a kendőt meg kihalásszák. Még egy kicsit nevettek is az apró bajokon.

— Lám, hogy ide tudtatok jönni! szolt Pali.

— Jól van no, felelé Anikó. Most hát özsonna előtt még játszunk valamit. Mit?

— Mondó
nak ezek a
tesszük herc
rabló lovag
lom, ti pedi
tudtok.

Tetszett a
tak a játékb
uttal csalód
fognak rajta
tásban, soha
geten csak
pedig öten
szembe futó
fogta. Diada

— Most

a herczeg-ki

— Soha!

És a mi
oda dobta a
és a sikoltoz
erejéből fut
körben, han
vonszolva a
bábút a pis
nézte, de a
álltak a pa
Gallér a tu
szerte marc

— Jaj, a

Vége! kiált

Mert az ő

gény leányk

többi is sir

Csak Pali k

— No bi

lesz más. I

most már o

— Abba

pattant föl

magadat, el

már pusztu

— Ohó!

hugocskám.

No, hát ma

Fölkapta

A leányok

lónak, de

— Mondok valamit, szólt Pali. Itt vannak ezek a gyönyörű bábuk. Ezeket meg tesszük herczeg-kisasszonyoknak, én meg rabló lovag leszek és valamelyiket elrablom, ti pedig üldöztök és elfogtok... ha tudtok.

Tetszett a terv s mindjárt bele is fogtak a játékba. Pali barátunk azonban ezuttal csalódott, ha azt hitte, hogy ki nem fognak rajta. Persze, ha van módja a futásban, soha sem érik utól; de a kis szigeten csak körbe futhatott, a leányok pedig öten voltak, kettő üldözte, kettő szembe futott vele, az ötödik oldalvást fogta. Diadalmasan kiálták:

— Most már megsipünk, kiszabadítjuk a herczeg-kisasszonyt!

— Soha! Fogd, Gallér!

És a mindig mellette futó kutyának oda dobta a bábút. Gallér a szájába kapta és a sikoltozva rá rohanó leányok elől teljes erejéből futásnak eredt, még pedig nem körben, hanem egyenesen be a vízbe, végig vonszolva a parádés-ruhás szerencsétlen bábút a piszkos pocsolyán. Pali kaczagva nézte, de a leányok jajgatva, sikoltozva álltak a parton, kivált mikor látták, hogy Gallér a tulsó parton, garázda eb módjára. szerte marczangolja, tépdési a bábút.

— Jaj, az én szép bábúm! Ó Istenem! Vége! kiáltá Rózsika.

Mert az ő bábuját érte a bal-sors. A szegény leányka keserves sirásra fakadt, a többi is sirdogált, vége volt a jó kedvnek. Csak Pali kaczagott.

— No bizony! Gomb-ház, ha leszakad, lesz más. Legalább új bábút kapsz. No, most már ozsonnálhatunk.

— Abban ugyan nem kopik a fogad, pattant föl Anikó haragosan. Ránk toltad magadat, elrontottad a multságunkat, most már pusztulj. Semmi dolgod itt köztünk!

— Ohó! Nem oda Buda, drágalátos hugocskám. Nem adtok az ozsonnából? No, hát majd én nem adok nektek belőle.

Fölkapta a kosarat és futásnak eredt. A leányok utána. Pali neki szalad a gázlónak, de gyors futásában rosszul ugrott

egyik körül a másikra és nagy locssanással végig terült a posványos vízben (Lásd a képet a czimlapon.) vele együtt pedig a kosár is, melyet persze ijedtében eleresztett. Prüszkölve, hápogva, a feje bubjáig vizesen és sárosan tápázkodott fel Pali és egy perc alatt eltűnt hűséges Gallér kutyájával együtt.

Hanem a leányok... azok busan álltak ott. Nagy nehezen kihalászták a kosarat, de a sok jó csemege, kalács, diós patkó, hideg sült, czukros sütemény pocsékká lett, el köllött dobni.

Vége volt a mulatságnak, el volt rontva végképen és alaposan. Szótlanul, sirdogálva bandukoltak haza Anikóékhoz. Az Anikó mamája kissé megvigasztalta ugyan őket jó ozsonnával, de teljesen nem tehetette jóvá a bajt. Persze, el köllött mondaniok mindent s a mama azonnal jelentette apának.

— No, csak kerüljön elő az a gézen-guz! szólt az apa boszusan.

Pali megérezte a pecsenye szagát s egész estig Ferke pajtásnál tünődött azon, hogy mi tevő legyen. Hát végre mégis csak haza köllött mennie. És nem csalódott sejtelmében: a nád-pálczának olyan dolga akadt, hogy Pali még harmad-nap is sziszegve tapogatta a nyomait.

Ezen fölül három hónapig színét sem látta a zseb-pénzének. Mind ráment annak a bábunak az árára, amelyet Rózsika számára vettek. Nem csoda, ha elkeseredve mondá:

— Hidd el, Ferke pajtás, nem érdemes vendégnek menni a leányok majálisára. Engem ugyan hívhatnak!

No, nem is igen hívták.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIII. köt. 25-dik számában közölt képrejtvény megfejtése:

„Kis Lap képes gyermek-ujság.“

Helyesen fejtették meg: Kövesi Jenő, Mérey Ágosta, Gallatz Imre, ifj. Körösi Károly, Jurenák Ferencz, Harkai Andor, Lányi Rudolf, Havas Margit, Mátyás Thyra, Esterházy László, Kossaczky Gyula, Zubor Imre, Hevessy Bella, Piroska, Lili és Oszkár, Nékám István, Herczeg Ilona és Albert, Kis Károly, Scharff Gyula, Gyermek Kálmán, Bencsik Mariska, Preisach Frida, Vilma és Lajos, Kocsis Gizella, Hágér Ottó, Augermayer Béla, Probstner Arthur, Simon Béla, Toldy Ilona és Ferike, Steiner Sándor és Rotter Salamon (csak azért jegyzem most kivételesen be a neveket, hogy tudomástokra adjam, amit talán még nem tudtok: ezerúzával irt levelet csak betegtől fogadok el; ti pedig nem vagytok betegek, legalább is nem mind a ketten, ugy-e? *P. b.*), Széphegyi Ferencz, Nyáry Ida, Vataj Miczi, Kovács Lili, Tibor és Imre, Grubits Mariska, Fischl Izabella, Kazy Livia, Szmrecsányi Ninka, Sier Friczike, Kerbolt Ilonka és Valéria, Nagy Lenke és Ernő, Gyenes Zoltán, Horváth Margitka, Záborszky Mariska és Dezső, Schweiger Margit, Rózsai és Móricz, Farkas testvérek, Kalmár Rózsika, Reich Alfréd, Szász Zsombor, Masjon Márta és Vilike, Horváth Trézsike, Kaszás Irén és Imre, Boros Emmike, Szilágyi Erzsike, Herczegh Malvina, Roheim Rózsa, Löbl Irma, Basch Andor, Szamek Margit és Zoltán, Krivány Dénes és Jankó, Stein Lajos, Barsi Dezső (hiányosan), Piller Géza, Virághalmy Juliska, Bohrandt Lajos, Eysner Frigyes, Graeff Paula és Márta, Veress Gizike, Jármay Zoltán, Graner Stefi és Márta, Mágory Béla, Badics Gizi, Diemár Kálmán, Lukáts Béla, Réty Vilma és Miczi, Dukesz Anna és István, Bogyay Ernő, Nagy Kálmán, Przybilla Jenő, Krajcsovits Ottó és Sándor, Szent-Ivány Carla, Sugár Dénes, Schwarz Magda.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténvén, nyertesek lettek *Szamek Margit és Zoltán, Veszprémben*, kiknek a jutalom-könyvet (*»A tarka könyv«*, százötven elbeszélés, gyermekek számára írta *Hoffmann Ferencz*, negyedik javított kiadás, tizenegy eredeti színes képpel, szép vászon-kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIII. köt. 24-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Eysner Frigyes, Nagy Lenke és Ernő, Válya Gyuluka, Marssó Pál.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Hirkó Miklós. A kerék-pározást bátor és ügyes fiú megtanulja kétszeri mutatásra. Ha többször lepuffannak is: oda se neki! Katona-dolog. Meg aztán: nem magasról buknál le. Veszedelemesebb a lovaglás. Persze: nemesebb, szebb is. De hát akinek nem telik paripára, beérheti a biciklivel, mellyel bizony a gyakorlottabb legények, mint általában naponként látom, elébe vágnak a gyors fiákernek is. — **Szmrecsányi Ninka.** Sikertült. Be is van már sorozva. — **Reich Alfréd.** Te is német című papírosra írsz? Hát Eör-Darma Hannoverában vagy Meklenburgban van? Vagy ha már ott kényeskedik a német: nem lehetne melléje helyet szorítani a magyarnak is? Tán elég lesz ez a hozzád intézett figyelmeztetésem, hogy e hazafiatlan mulasztás jóvá tétessék. — **Kövesi Rudi.** Valamennyit közlöm: a koczka-rejtvényt is, ha világosan írott betűket írsz bővebb kockákba. — **Csipkerózsa. (Dornröschen.)** A megfejtés alá igazi nevedet írd. Alnevet nem közlök. Ha valóban csak 3 hónap óta, hogy Hamburgból ide kerültetek, tanulsz magyarul: haladásod a magyar nyelvben feltűnő. Mégis az a gyanum, hogy te jobban tudsz magyarul, mint ahogy német betűvel írott magyar levedelben el akarnád velem hitetni. Mindenképp azonban, bár németül is értek, a Forgó bácsi »Kis Lap«-jához csak magyar levéllel fordulj. Ennyivel is gyorsabban tanulsz meg. — **Nagy Kálmán.** Hetek óta hirdette a »Kis Lap« előzetési fölhívása mint lesz, hogy lesz: s te most külön kérdezősködsz. Amit a »Kis Lap« közöl, azt illik mind elolvasni. Nézz utána a m. heti számban, ott megleled a választ. Gyula bácsi pedig csak Gyula bácsi. Másik nevét, ha meg akarná mondani, oda is jegyezné a verse alá. — **Weber Szerena.** Ne vedd rossz néven, ha az olyan merőben magán-természetű kérdésre nem válaszolok. — **Basch Andor.** Nagyon körmönfont rejtvényeket küldtél. Nem hogy a gyakorlatlan s fejletlen gyermeki elme bírna kihüvelyezni, de még a legfurfangosabb felnőtt rébusz-oldó is megakadna velök és bennök. Az »istenfélő« még abban a hibában is leledzik, hogy azt a csészét csónaknak nézi az ember, pedig hát... micsoda is voltaképpen? Hosszas fejtéssel sem bírtam rátérni. Egyszerűbbeket küldj. Az egyszerűség nem zárja ki az elmésséget. Boldog nyaralást mindnyájatoknak ott a gyönyörű Tatra alján! — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

I. T. és *E.* gondatlan levelére figyelemmel nem lehetek. — *P. R.* és *E. J.* rendetlen írásu, kirojtozott, gyűrött és poczás levelei nem jöhetnek tekintetbe.

